

РЕШЕНИЕ

№ 3848

гр. София, 10.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 2 състав,
в публично заседание на 30.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Росица Стоева, като разгледа дело номер **3260** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.197, ал.2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], вх.1, ет.1, ап.1 чрез управителя И. В. В. срещу РЕШЕНИЕ №92 от 28.02.2013г. на директора на Агенция «Митници» (АМ), с което е оставена без уважение жалбата му срещу постановление изх. № 39/16.01.2013г. за налагане на обезпечителни мерки, издадено от началника на Митница П., с което на жалбоподателя са наложени обезпечителни мерки заповърху движими вещи (конкретно посочени моторни превозни средства).

В жалбата се излагат съображения, че решението е незаконосъобразно, поради нарушение на материалния закон и липса на изложени мотиви. Оспорва възможността за налагане на обезпечение въз основа на съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН), като посочва, че по този начин не са налице изискванията на чл.195, ал.1 ДОПК за наличие на установени и изискуеми публични вземания. Оспорва авторството на нарушението. Поддържа, че не е установена собствеността на вещите, предмет на постановлението. Претендира постановяване на съдебно решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на директора на АМ и наложените обезпечителни мерки. Подробни съображения излага в писмени бележки от 29.05.2013г

Ответникът- директор на Агенция «Митници» чрез процесуалния си представител юкр.Д., счита жалбата за неоснователна. Подробни съображения излага в писмени

бележки от 05.06.2013г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На жалбоподателя е съставен АУАН №447 от 19.12.2012г. от служители на митница П. за това, че на 29.11.2012г. при извършена проверка на обект – базисен склад в [населено място] извор, [община], област П., [улица], стопанисван от [фирма], ЕИК[ЕИК] е открито ремарке рег. [рег.номер на МПС] с 47 бр. Кашони, съдържащи ситно нарязана кафеникава маса с миризма на тютюн. В момента на извършване на контролните действия присъствал И. В. В. – управител на [фирма]. От снети от В. обяснения се установило, че на 29.11.2012г. е тръгнал от гараж в П. към [населено място] извор с тежкотоварен влекач с рег. [рег.номер на МПС] и ремарке рег. [рег.номер на МПС], което било взето под наем от [фирма]. По време на проверката ремаркетото, ведно с натоварената стока, били иззети с опис №2376/29.11.2012г. Проверката продължила на 30.11.2012г. в митница П., където в присъствието на И. В. В. стоката е претеглена на електронен кантар и е установено брутно тегло от 5340 кг., нето тегло 4616.20 кг. Взета е проба с протокол за вземане на проба №296/30.11.2012г., въз основа на която е установено, че стоката е „фино нарязан тютюн, който може да се използва за пушене без ад се полага на допълнителна индустриална обработка, който отговаря на определението по ЗАДС за „Т. за пушене (за лула и цигари)”. Прието е в АУАН №447 от 19.12.2012г., че с деянието си [фирма] е извършил нарушение на чл.126, вр. чл.128, ал.2 ЗАДС. АУАН е връчен на И. В. В. на 19.12.2012г., който е отбелязал „имам възражения”.

Видно от служебна бележка рег. №2600-5524 от 21.12.2012г. на началник отдел „Акцизи” до отдел „ПН” в Т. П. размерът на сумата за акциз на 4616.20 кг. „нарязан тютюн за пушене” при акцизна ставка 152.00 е 701662.40лв.

Издадено е постановление №39/16.01.2013г. на началника на митница П., с което на основание чл.107г, ал.1, т.1 ЗАДС е наложен заповед върху движими вещи – конкретно посочени 7 броя ППС, собственост на жалбоподателя. Постановлението е връчено на представител на жалбоподателя на 17.01.2013г.

Срещу постановлението е подадена жалба по административен ред вх.№2400-0527 от 23.01.2013 г., която е оставена без уважение от директора на ТД на НАП - С. с оспореното решение №92 от 28.02.2013г. Горестоящият административен орган е приел, че необходимо и достатъчно условие за налагане на обезпечителни мерки по чл.107г, ал.1, т.1 и ал.4 ЗАДС е наличието на АУАН, вземанията във връзка с който не са обезпечени. Обезпечителната нужда е обоснована с високия размер на публичните вземания - двойния размер на акциза, или сума в размер на 1 403 324.80 лв.

Решението е връчено на представител на жалбоподателя на 02.03.2013г., поради което следва да се приеме, че жалбата срещу него от 08.03.2013 г. е подадена в 7-дневния срок по чл.197, ал.2 ДОПК, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Постановлението за налагане на обезпечителни мерки е издадено от компетентен

административен орган по смисъла на чл.107г, ал.4 ЗАДС - началника на митницата, в района на който е установено нарушението.

Съгласно чл.104, ал.2 ЗАДС за целите на ал. 1 (вкл. производство по обезпечаване на задължениата) митническите учреждения, определени в [Закона за митниците](#), имат компетенциите на териториални дирекции на Националната агенция за приходите, директорът на Агенция "Митници" има правомощията на изпълнителен директор на Националната агенция за приходите, а началниците на митническите учреждения имат правомощията на териториален директор. Съгласно пар.1, т.25 от ДР на ЗМ «[Митнически учреждения](#)» са: Централното митническо управление, териториалните митнически управления, митническите бюра и митническите пунктове. Съгласно чл.6 от У. правилник на АМ Агенцията е структурирана в Централно митническо управление и в митници Аерогара С., Б., В., Л., П., С., С., Столична, Р. и Югозападна. След като съобразно чл.107г, ал.4 ЗАДС компетентен да издаде постановление за налагане на обезпечителни мерки е началникът на митницата, то единственият горестоящ административен орган съобразно гореизложената структура на АМ е директорът на Агенция «Митници». Ето защо съдът приема, че оспореното решение е издадено от компетентен орган по чл. 197, ал. 1 от ДОПК. Съгласно чл.197, ал.1 ДОПК постановлението се обжалва пред директора на компетентната териториална дирекция. Съобразно чл.104, ал.2 ЗАДС началниците на митническите учреждения имат правомощията на териториален директор. Съгласно специалната разпоредба на чл.107г, ал.4 ЗАДС началниците на териториалното митническото учреждение – митница П. издава постановлението за налагане на обезпечителни мерки, поради което не може да има сливане в качествата му на орган, издаващ първоначалния административен акт и териториален директор по смисъла на чл.104, ал.2 ЗАДС. Ето защо единствен горестоящ административен орган на началника на митница П. се явява директорът на Агенция «Митници». По изложените съображения доводите на жалбоподателя за издаване на оспорените административни актове от некомпетентни административни органи са неоснователни.

Съгласно чл.107г, ал.1 ЗАДС за обезпечаване на вземания по съставен акт за установяване на нарушение по този закон митническите органи могат да налагат обезпечителни мерки. Със съставянето на АУАН съгласно чл.36, ал.1 ЗАНН се образува административно наказателното производство. АУАН следва да има реквизитите по чл.42 ЗАНН, сред които логично не е размер на публичните вземания, защото с АУАН не се установяват публични вземания. Затова редакцията на нормата на чл.107г, ал.1 ЗАДС е правен non-sens, тъй като правната природа на АУАН изключва възможността по него да има «вземания». Публични вземания по смисъла на чл.162, ал.2, т.7 ДОПК са налице едва въз основа на влезли в сила наказателни постановления. За съда, като правоприлагащ орган, не съществува правно основание да остави неприложена правната норма на чл.107г ЗАДС. Колизията между разпоредбите на ЗАДС и ДОПК следва да се разреши чрез прилагане на специалния (ЗАДС) пред общия закон (ДОПК). Ето защо, след като разпоредбата на чл.107г, ал.1 ЗАДС предвижда възможност за налагане на обезпечителни мерки въз основа на съставен АУАН, то съдът приема за правилно становището на директора на АМ в оспореното решение, че

„необходимо и достатъчно условие за налагане на обезпечителни мерки по чл.107г, ал.1 и ал.4 ЗАДС е наличието на АУАН”. В случая това условие е изпълнено, тъй като срещу жалбоподателя има съставен АУАН №447/19.12.2012г. на митница П. за нарушение на чл.126 ЗАДС - лице, което произвежда, държи, предлага, продава или превозва акцизни стоки без данъчен документ по този закон или фактура, или митническа декларация, или придружителен административен документ/електронен административен документ или документ на хартиен носител, когато компютърната система не работи, или друг документ, удостоверяващ плащането, начисляването или обезпечаването на акциза, се наказва с глоба - за физическите лица, или с имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци в двойния размер на дължимия акциз.

Разпоредбата на чл.107г, ал.5 ЗАДС препраща към Глава 24 ДОПК «Обезпечения» за неуредените въпроси. Съгласно чл.195, ал.1 ДОПК на обезпечение подлежат установените и изискуеми публични вземания. В случая не са налице установени и изискуеми публични вземания, тъй като такива не са налице въз основа на АУАН. Както вече се посочи, колизията между ЗАДС и ДОПК следва да бъде разрешена в полза на специалния закон, поради което е неоснователно възражението на жалбоподателя за нарушение на чл.195, ал.1 ДОПК.

Изискванията, които специалният закон поставя към обезпечителните мерки съгласно чл.107г, ал.2 и ал.3 ЗАДС са обезпечителните мерки да съответстват на размера на вземанията и без тях да бъде невъзможно или затруднено събирането на вземанията. Тези разпоредби съответстват на нормите на чл.195, ал.2 и ал.7 ДОПК. Правомощията на съда в настоящето производство съобразно чл. 197, ал. 3 от ДОПК включват възможност за отмяна на обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5 от същия закон. Съгласно чл.165 ДОПК събирането на държавните и общинските публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, издаден от компетентен орган, освен ако в закон е установено друго (изпълнително основание). В случая ролята на изпълнително основание съобразно чл.107г, ал.1 ЗАДС изпълнява АУАН №447/19.12.2012г. Същият е съставен за нарушение на чл.126 ЗАДС – жалбоподателят държи в ремарке ДК [рег.номер на МПС] акцизни стоки – тютюн, без данъчен ири друг документ, удостоверяващ плащането, начисляването или обезпечаването на акциза. Размерът на акциза за акцизните стоки се установява от служебна бележка рег. №2600-5524 от 21.12.2012г. на началник отдел „Акцизи” до отдел „ПН” в Т. П. – за стока от 4616.20 кг. „нарязан тютюн за пушене” при акцизна ставка 152.00 размерът на дължимия акциз е 701662.40лв. Д. размер на дължимия акциз на дължимия акциз съгласно чл.126 ЗАДС е 1 403 324.80 лв. Това е сумата, посочена като размер на държавните вземания в АУАН №447 от 19.12.2012г., поради което следва да се приеме, че предприетото обезпечение е съразмерно на вземанията по смисъла на чл.107г, ал.3 ЗАДС и чл.195, ал.7 ДОПК.

Налагането на обезпечение се мотивира с опасността удовлетворението на публичното вземане да е невъзможно или да бъде значително затруднено (чл.107г,

ал.2 ЗАДС и чл.195, ал.2 ДОПК). Преценката на възможното затруднение се прави при съпоставка между размера на задължението и наличните материални активи на длъжника. След като при съпоставка между размера на задължението и наличните данни за активите се налага извод, че вземането може да бъде затруднено, логически при налагане на обезпечение върху активите на лицето се въздейства неблагоприятно върху него. Съдът приема, че в постановление №39/16.01.2013г. са изложени мотиви в тази насока – големият размер на имуществената санкция от 1 403 324.80 лв., който предполага затруднено събиране на вземанията.

Съдът приема, че размерът на публичните вземания от 1 403 324.80 лв. и липсата на данни за материалните активи на длъжника обосновават извод за наличие на опасност удовлетворяването на публичните вземания да бъде значително затруднено. Към молбата си от 29.05.2013г. жалбоподателят е приложил отчет за приходите и разходите за 2012г., с който установява приходи в размер на 6 819 000.00 лв. Посочването на размера на приходите на длъжника в счетоводен документ няма никакво отношение към вида на обезпечителните мерки по смисъла на чл.198, ал.1 ДОПК, вр.чл.107г, ал.5 ЗАДС.

Жалбоподателят не е представил доказателства за направено обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа съобразно чл.197, ал.3 ДОПК, в които случаи съдът може да отмени наложените обезпечителни мерки. Налице е изпълнително основание, посочено в чл.107г, ал.1 ЗАДС. Спазени са изискванията на чл.107г, ал.2 и ал.3 ЗАДС. Доводите на жалбоподателя, че не е установено авторството на нарушението са неотнормисими към настоящия спор относно законосъобразността на наложените обезпечителни мерки. Същите имат отношение към евентуално производство по ЗАНН по обжалване на наказателното постановление, издадено въз основа на АУАН. Неотнормисими са и доводите на неустановената собственост на движимите вещи, предмет на обезпечителните мерки. В хода на административното производство собствеността е установена по данни на НАП относно декларираните МПС. Редът за защита на третите лица е по чл.197, ал.5 ДОПК. Изтъкнатите от жалбоподателя неясни мотиви в края на стр.2 и началото на стр.3 от оспореното решение №92/28.02.2013г., че «МПС са регистрирани на името на жалбоподателя, поради което авторството на нарушението е определено правилно» не могат да доведат до незаконосъобразност на акта само на това основание. По изложените съображения жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размера по чл.8, вр. чл.7, ал.1, т.4 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в размер от 150.00лв.

По изложените съображения жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна. Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 2-и състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], вх.1, ет.1, ап.1 чрез управителя И. В. В.

срещу РЕШЕНИЕ №92 от 28.02.2013г. на директора на Агенция «Митници» (АМ), с което е оставена без уважение жалбата му срещу постановление изх. № 39/16.01.2013г. за налагане на обезпечителни мерки, издадено от началника на Митница П., с което на жалбоподателя са наложени обезпечителни мерки заповор върху движими вещи (конкретно посочени моторни превозни средства).

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], вх.1, ет.1, ап.1 да заплати на директора на Агенция „Митници” юрисконсултско възнаграждение в размер от 150.00 (сто и петдесет) лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: